

prosinec 2004

[úvod](#), [Rady zkušeného ďábla](#), [narozneniny](#), [Jára Kohout](#), [minigalerie](#), [Kdo je Ježíš Kristus?](#), [advent](#), [mše o vánocích](#), [děkujeme](#)

Víra je poznání v srdci, kam důkazy nemají přístup.

Chalíl Džibrán Džibrán

Milí přátelé,

pomalu se blíží závěr občanského roku a spolu s ním také oslava narození Ježíše Krista. Dovolte mně poděkovat za podporu časopisu Zvon a také naší misie v New Yorku. Nejsou to jenom peníze, ale také vaše služby, které mně ochotně nabízíte: oprava auta, pozvání na společenské akce, nákup dobrého chleba a další. V příštím roce bych rád zkvalitnil vydávání a obsah časopisu Zvon. Také bych chtěl ve spolupráci s členy naší komunity lépe využít náš nedělní čas po mši svaté pro různé besedy a popřípadě promítání filmů a filmových dokumentů. Přeji vám požehnané Vánoce a všechno nejlepší v roce 2005.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje

Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovi Tasemníkovi. Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

30. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Občas si říkám, jestli si nemyslíš, že jsme Tě na Zem poslali jen pro Tvou vlastní zábavu. Z hlášení Pekelné Policie (a ne ze Tvého, které nestojí za nic) se dovídám, že Tvůj pacient se během prvního náletu choval tak hrozně, jak jen si dokážeme představit. Měl veliký strach a považuje se za zbabělce – žádnou pýchu tedy necítí; udělal ale všechno, co bylo jeho povinností, a snad ještě něco navíc. Je to prostě katastrofa – a Tys dokázal jen to, že on se rozzlobil na psa, který se mu připlctl pod nohy, že kouřil jednu cigaretu za druhou a že se zapomněl pomodlit. Proč teď kňouráš, že jsi v těžké situaci? Pokud se necháváš svést Nepřítelovou představou „spravedlnosti“ a prosíš, abychom vzali v úvahu Tvé možnosti a úmysly, asi se budeš muset zodpovídat z hereze. A rozhodně zjistíš, že spravedlnost Pekla je naprosto věčná a že nás zajímají jen výsledky. Buď nám přineseš

potravu, nebo se tou potravou staneš Ty sám.

Jediná konstruktivní část Tvého dopisu je ta, ve které si ještě hodně slibuješ od pacientovy únavy. V tom máš sice pravdu, ale úspěch Ti stejně jen tak do klína nepadne. Únava totiž může v lidech vyvolat velikou laskavost, duševní klid a dokonce i jakési vidiny. Určitě jsi často vídal, že v nich vyvolává hněv, zlobu a netrpělivost; to ale způsobily jen jejich povahové sklony. Paradoxní je, že mírná únava vyvolává rozmrzelost častěji než úplné vyčerpání. Na tělesných příčinách to závisí jen částečně. Hněv nevyvolává samotná únava, ale neočekávané nároky na unaveného člověka. Když lidé něco očekávají, začnou si brzy myslet, že na to mají právo, A když cítí zklamání, my je při trošce šikovnosti můžeme dovést k přesvědčení, že jim bylo ublíženo. Nebezpečí pokorné a laskavé únavy nám hrozí, když se lidé poddají tomu, co změnit nejde, když se úplně vzdají naděje na záchranu a přestanou myslet i na nejbližší budoucnost. Pokud tedy chceš pacientovy únavy co nejlépe využít, probouzej v něm plané naděje. Měl by si vymýšlet věrohodné důvody svědčící pro to, že se nálet už nebude opakovat. Ať se utěšuje představou, jak se v noci pořádně vyspí. Zveličuj jeho únavu tím, že si bude představovat, že nálet brzy skončí; vždyť lidé si myslí, že to vypětí už déle nevydrží, obvykle právě ve chvíli, kdy to opravdu končí nebo když si oni myslí, že to končí. I zde – stejně jako u problému zbabělosti – musíš pacientovi zabránit, aby se angažoval celým srdcem. Říkat může cokoli, ale v hloubi duše se nesmí rozhodnout, že bude snášet všechno, co ho potká; smí si dát jen to předsevzetí, že bude všechno snášet „po rozumnou dobu“ – a ta „rozumná doba“ by měla být kratší, než je pravděpodobná délka jeho utrpení. Nemusí být o mnoho kratší; při útocích na trpělivost, cudnost a statečnost je největší legrací, když se člověk vzdá právě ve chvíli, kdy bylo vysvobození téměř na dohled (a on o tom nevěděl).

Nevím, nakolik je pravděpodobné, že se v tomto stavu vyčerpání setká se svou dívkou. Pokud se setkají, využij toho, že pod vlivem únavy mluví ženy do jisté míry více a muži méně. Tím lze důkladně a nenápadně navzájem znechutit i milence.

To, co on teď prožívá, Ti asi nedá podnět k intelektuálním útokům na jeho víru – vždyť už jsi v tom selhal tolikrát! Ale ještě můžeš zkusit zaútočit na jeho city: když poprvé uvidí části lidských těl přilepené na zdi, měl by pocítit, že „takový je svět ve skutečnosti“ a že všechno jeho náboženství byla jen fantazie. Všimni si, jak dokonale zmateně oni chápou slovo „skutečnost“. O nějakém velikém duchovním zážitku řekne jeden druhému: „Vždyť ve skutečnosti jsi jen slyšel nějakou hudbu v osvětlené budově“; tady slovo „skutečnost“ znamená prostá hmotná fakta, která jsou oddělena od ostatních prvků toho skutečného zážitku. – Ale na druhé straně dovedou říci: „O skocích do vody se takhle v pohodlí snadno mluví, ale počkej, až nahoru na věž vylezeš sám a uvidíš, jaké je to ve skutečnosti.“ Tady ta „skutečnost“ znamená pravý opak: ne hmotná fakta (která oni dobře znají, už když se spolu baví v bezpečí), ale citový vliv, kterým ta fakta zapůsobí na lidské vědomí. Slovo „skutečnost“ se dá právem použít v ohou těchto případech, ale my musíme být stále připraveni zdůraznit jeho citovou hodnotu vždy v té oblasti, kde se to hodí nám. Už jsme je úspěšně naučili obecné zásadě, že ve všech zážitcích, které je mohou učinit šťastnějšími nebo lepšími, jsou „skutečná“ jen fyzická fakta – duchovní prvky jsou „subjektivní“; ve všech zážitcích, které je mohou zkazit nebo zbavit odvahy, jsou hlavní skutečností ty duchovní prvky – ignorovat je by znamenalo utíkat před skutečností. A tak při porodu jsou krev a bolest „skutečně“ ohavné – vždyť v nenávisti vidíš lidi takové, jací jsou doopravdy; jsi přece bez iluzí. Ale krása milované osoby je jen subjektivní závoj, který zahaluje „skutečné“ jádro touhy sexuální nebo touhy po majetkovém spojení. Války a bída jsou „skutečně“ hrozné; mír a bohatství jsou jen hmotné skutečnosti, k nimž lidé mají určitý citový vztah. Ti tvorové se často navzájem obviňují z toho, že chtějí, „aby se vlk nažral a koza zůstala celá“, ale díky nám často dopadnou tak, že se vlk nenažere a koza nezůstane celá. Pokud budeš pacienta správně řídit, bude své city při pohledu na lidské vnitřnosti považovat za odhalení skutečnosti – a při pohledu na šťastné děti nebo hezké počasí zase za pouhou sentimentality.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

S koncem roku 2004 končím vydávání „Rad zkušeného d'ábla“. Poslední 31. kapitola popisuje nezdar pokusitele dostat pacienta do pekla. Pacient umírá na bojišti a odchází do Božího království. Tam se dívá tváří v tvář Ježíši Kristu, kterému uvěřil a snažil se sloužit na Zemi. Přeji sobě i vám milý čtenáři moudrost a prozřetelnost při hledání Božího království a poznání nenechat se svést záludností zla.

Narozeniny

Jistě jste mnozí z vás znali Ivanu a Marcela Parikrupovy. Vloni se vrátili do České republiky. 4. září 2004 se jim narodila dcera **Kristýnka**. Celé rodině a zvláště Kristýnce přejeme hodně štěstí a Boží požehnání.

Nedožitých 100 let Jára Kohouta

Před 100 lety 9. prosince 1904, se narodil Jára Kohout, lidový komik, který vždy rozdával smích prostým lidem. Před druhou světovou válkou natočil přes 60 filmů, hrál hlavní role v úspěšných muzikálech, natočil přes 100 gramofonových desek, byl autorem zdařilých divadelních her a populárních písní, vydal sedm knih. 25. května 1940 byl Jára Kohout zatčen gestapem a strávil několik měsíců na Pankráci. Po Únoru 1948 odešel s manželkou a třemi dcerami „za kopečky“. Po čtyřech měsících v uprchlickém táboře v Německu odejel do Paříže a vysílal ze stanice *Radio Diffusion Francaise* do Československa satirickou půlhodinku. V květnu 1951 přesídlil do Mnichova a vysílal z rozhlasové stanice Svobodná Evropa.

V listopadu 1952 Jára Kohout emigroval s rodinou do USA a u mikrofonu RFE vtípem a humorem napadal a zesměšňoval režim. Na zájezdech obveseloval Čechy a Slováky po celém světě a přinášel jim hrstku humoru domova v cizině. Vystupoval v Sydney a Melbourne v Austrálii, na Novém Zélandě, pro skauty v Rakousku, Sokolům v Kanadě, na západním a východním pobřeží Ameriky a po celé Evropě.

Patřil ke krajanské rodině a pilně docházel do kostela. V roce 1979 zemřela po 52 letech společného života jeho manželka. Po „sametové revoluci“ Jára Kohout začal dojíždět do Čech a později se do Prahy odstěhoval nadobro.

Bohužel, 23. října 1994 mu v Nemocnici pod Petřínem osud rozdál karty, s nimiž nemohl vyhrát. Do devadesátky mu chybělo něco přes měsíc. Vyšehradský náhrobek zdobí prostý nápis: Jára Kohout – herec. Byl opravdu herec tělem i duší. Svědčí o tom 30 předválečných let ve vlasti a 42 let záslužné práce na vlnách éteru v exilu.

Alena Kohoutová Kanka

Minigalerie krajanů

Ing. **Karel Krupka** je dlouholetým členem naší komunity v Astorii. Dne 1. prosince se dožívá osmdesáti let. Přesto, že nese na ramenou osm křížků, naše setkání proběhlo v jeho kanceláři ve firmě, kterou založil a dodnes

vede.

Jako tradičně jsme začali povídat o jeho dětství a rodičích.

Narodil jsem se na Slovensku ve vesnici, která se dnes jmenuje Vysoká. Můj otec pocházel z Čech, maminka byla Slovenka z hospodářské rodiny. Otec přišel na Slovensko s armádou, aby osvobodil část území, které tisíce let okupovali Maďaři. Ti pod tlakem českých vojsk ustoupili. Můj otec zůstal na Slovensku a stal se členem pohraniční stráže. Rodiče z maminičiny strany byli už pomadřarštěni a maminku kvůli otci vlastně vydělili. Mám starší sestru, která žije v Kalifornii. Sestra se vdala za důstojníka československé armády. Komunisti, kteří netrpěli takové živly v armádě, ho vyhodili. Kopal kanály, byl pronásledován a to je nakonec donutilo odejít za hranice. Za války se otec jako Čech musel vystěhovat, ale docházel nás navštěvovat „načerno“ každý týden.

Do jakých škol jste chodil?

Z Vysoké jsme se přestěhovali do Děvinské Nové Vsi. Tam jsem chodil do lidové školy a měšťanky. Poslední rok jsem jezdil do Bratislavy. Pak jsem vystudoval obchodní akademii v Bratislavě. Po maturitě jsem se přihlásil na Vysokou školu obchodní v Bratislavě. Maturoval jsem dvakrát. Poprvé jsem musel žádat o povolení k maturitě jako cizinec po tatínkovi. To bylo těsně před skončením války. Po válce Československo neuznávalo maturity ze Slovenského státu, a tak jsem ji musel opakovat. V roce 1948, v období závěrečných zkoušek, se pomalu začal vyměňovat profesorský sbor. Začali přicházet nekvalifikovaní „dělničtí učitelé“. Ze školy jsem proto odešel a Ph.D. titul jsem získal až v Americe na Columbia University.

Po škole jste pracoval kde?

Pracoval jsem u Bati v exportu. Byli jsme filiálka hlavního podniku, který sídlil ve Zlíně. Měli jsme na starosti gumu a pryž. Už jako začátečník jsem jezdil se staršími kolegy na veletrhy propagovat Baťovy výrobky. Protože jsem byl abstinent, tak jsem si dovezl z Polska nemoc – tyfus. Půl roku mě to vyřadilo z práce. Po uzdravení jsem se chtěl zrekreovat, a tak jsem začal hospodařit na majetku mé maminky, který ona vykoupila (dědeček odepíral platit daně Čechům, takže daňový úřad vyhlásil konkurs na jeho pozemky), aby to nepřišlo do cizích rukou. Nakonec to stejně padlo komunistům. Komunisté mi nařídili, že musím učit, že nemohu hospodařit, když mám vysokou školu. Tak jsem učil první třídu, ale komunisté mne nemohli snést v naší obci, tak mě přeložili na gymnázium v Malackách. Tam jsem poznal svoji manželku Vlastu. V roce 1952 jsme se vzali. I tam byly velké útoky kvůli svatbě v kostele. Pak jsme se odstěhovali na jiné místo. Nakonec jsme zakotvili v Bratislavě.

Jaký byl hlavní důvod Vašeho odchodu do zahraničí?

Byl jsem tehdy zástupce ředitele pro výzkum rozvoje obchodu. Patřili jsme pod ministerstvo obchodu. Dělali jsme prognózy spotřeby obyvatelstva: co budou lidé kupovat, co budou chtít užívat na tomto světě. Když moje sestra emigrovala, tak mne zavolal ředitel a řekl mně: „Karle, je tu tlak z vyšších míst a tak nemůžeš zastávat tu funkci, ale plat i práci ti nechám“. Samozřejmě mně práci nechal, protože on neuměl napsat ani jednu větu. Ale uměl pít a flámovat. Na moje místo přišel vystudovaný právník, ale nevěděl vůbec nic. Pořád byl někde v zahraničí. Když jsme měli nějaké úkoly, tak mě žádal, abych to udělal za něho. Potom jsem zjistil, že prohledávají můj byt a že jsem sledovaný. Rozhodl jsem se tedy odejít. Bylo to v létě v roce 1968. Řekl jsem manželce a mé dceři Norice, co vlastně riskujeme. Když Dubček vyhraje, tak se můžeme kdykoliv vrátit. Když přijdou Rusové ... Víte, já jsem prostudoval všechny komunistické knihy, abych odhalil, co vlastně komunisté jsou. Komunismus nezná pardon a nezná duševní hodnoty. Nezná ani materiální hodnoty. Zná jenom komunistickou ideu jít dopředu – ať už se ničí životy, duševní nebo materiální hodnoty. Idea musí jít. Ale zapomněli na to, že ta idea nebude živit národy.

Odešli jsme do Rakouska a tam nám řekli, ať jdeme na americký konzulát. Protože jsme byli oba vysokoškoláci, dostali jsme přednostní vycestování do USA. Ještě před odjezdem následovala velmi přísná zdravotní prohlídka. Divím se, že dnes Amerika přijímá emigranty bez jakékoliv prohlídky ... Pak přišla zpráva, že Rusové obsadili Československo. Tehdy byla obava, že oni nebudou respektovat ani Rakousko, a tak nás hned poslali do USA. 25. října 1968 jsme odletěli do Ameriky.

Na letišti nám pan Jeřábek řekl, že musíme do Pocono, PA, protože odtud jsme dostali affidavit. Tak jsme tam odjeli. Zůstali jsme tam však jenom tři týdny a odjeli jsme do NYC. Začal jsem pracovat v kuchyni, a pak, když onemocněl kuchař, jsem tam i vařil. Za půl roku jsem postoupil na šéfa grilovacího oddělení. Potom, když jsem jim dával výpověď, byli velmi překvapeni. Řekli jsem jim však, jaké je moje povolání a že chci dělat svoji práci. Začal jsem pracovat na Columbia University jako účetní a přitom jsem studoval. Měl jsem na starosti finance a nájemné studentů a profesorů z jiných univerzit z celé Ameriky. Byla to vynikající příležitost setkat se s velmi vzdělanými lidmi, diskutovat atd. Protože jsem byl zaměstnanec, nemusel jsem školu platit, což byla velká

výhoda.

Pamatuji si jednou, když jsem přišel do práce, tak tam byla naše univerzitní policie, městská policie a plno lidí. Moje šéfka byla bledá. Zeptal jsem se, co se děje a oni mně řekli, že tam byl zloděj. Trezor byl vypáčený. Bylo to zrovna po vybrání nájemného. Všichni mne sledovali, co budu dělat. Šel jsem do skříněk, kde byly uloženy údaje o nájemném a vytáhnul jsem z jedné obálky dvacet tisíc, z druhé také dvacet tisíc. Dohromady to bylo nakonec šedesát tisíc. Všechny peníze byly v pořádku, kromě pár drobných, které byly v trezoru. Hned všichni dostali jinou barvu.

Pak jsem si v roce 1972 otevřel svůj vlastní podnik. Nechtěl jsem prodávat věci, které prodávají ostatní. Chtěl jsem něco nového. Zjistil jsem, že Amerika nemá dobré základy ve zdravé výživě. Tady tehdy nebyly minerálky. Také jsem věděl, že je zde hodně Němců a Židů, kteří znají Carlsbad. Tak jsem navázal styk s československým konzulátem. Vystupoval jsem jako starousedlík. Tím jsem začal svůj první obchod. Mezitím však komunisti zjistili, že já jsem novousedlík a tak mně zastavili dovoz. Dali to nějaké anglické firmě. Vůbec nerespektovali právo. Šel jsem si stěžovat také na konzulát. Zrovna tam byl ministr zahraničního obchodu. Všichni byli nervózní a říkali mně, ať počkám, že tu mají důležitou návštěvu. Pak se otevřely dveře. Ministr mě uviděl a říká: „Karol, čo tu ty robíš?“. Byl to kluk, který roznášel po oddělení poštu, když jsem začínal pracovat u Bati. On měl motorku, já také, a tak jsme se kamarádili. Teď byl ministrem. Řekl jsem mu ten svůj problém. Ale nakonec jsem import Mattoni minerálky už neobnovil.

Teď spolupracuji s rakouskou firmou – dovoz přírodních léčiv a produktů. Můj obchod vzkvétá. Mám jedno přání: abych našel vhodného nástupce do mého podniku, aby můj podnik nadále prosperoval a já ho mohl navštěvovat.

Milý pane Karle, děkuji Vám za rozhovor a jménem krajanské rodiny Vám přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let.

Fr. Antonín

Kdo je Ježíš Kristus? (převzato z www.vira.cz)

Zdá se, jakoby Bůh ke všemu zlu a bídě světa mlčel. Zdánlivě nepřichází žádné řešení a pomoc trpícímu a hledajícímu lidstvu. Boží podstatou je však láska. Láska nesnese nechat hledajícího, trpícího, bez pomoci, láska jedná, vychází vstříc na pomoc. A tak Bůh – Tvůrce – vstoupil do svého stvoření, do lidských dějin jako historická osoba Ježíš z Nazareta, nazývaný Kristus. Na oslavu jeho narození se připravujeme spolu s celou církví v adventní době.

Stal se člověkem, aby tak lidem přiblížil ztracené poznání Boha a obnovil narušené spojení mezi stvořením a Tvůrcem. Světu podal svou záchranou ruku – spásu, když svou lidskou smrtí na kříži odčinil hříchy lidí všech dob. Svou bolestí se tak solidarizoval se všemi trpícími a dal utrpení smysl. Pak projevil své božství, když vstal z mrtvých a smrt tím učinil branou do vyšší nadčasové dimenze života. Ježíš Kristus je víc než jeden z řady velkých duchovních myslitelů, neboť v něm je božství obsaženo v plnosti. On sám je ta Cesta, Pravda a Život – Boží odpověď na nejnvtirnější otázky každého člověka a všech náboženství světa.

ADVENT V NÁS (převzato z www.vira.cz)

V biblické knize Zjevení svatého Jana říká Ježíš: "Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst - já u něho a on u mě" (Zj 3,20). Tyto dveře našeho srdce mají jen jednu kliku - zevnitř. Kristus je ani nevylomí, ani nevypáčí. Zevnitř je můžeme otevřít jen my...

Prožít plodně adventní dobu znamená nově se setkávat s Bohem, který nabízí naplněný život a cestu dál. Přijmout výzvu adventu znamená vycházet mu v ústrety, obracet se k němu, pozvedat k němu své oči, smířit se s ním a s těmi, kdo jsou kolem nás a odhazovat všemožnou zbytečnou přítěž, která nám znemožňuje jít po jeho cestách...

Jak jen toužím, abys prožil advent.

Jak jen toužím u tebe bydlet,

žít důvěrně s tebou

a sdílet všechna tvá břemena.

Vždyť ti jdu vstříc

ve všech tvých přáních.

A přece jsem ti ještě nikdy
nesměl žádné splnit.

Já, tvůj Bůh.

Jak jen toužím, abys prožil advent.

Jak jen toužím znovu se zrodit

ve tvém městě, tvé ulici,

ve tvém domě a ve tvém srdci.

Vždyť ti jdu vstříc od věčnosti k věčnosti.

Ale hledám jen tebe.

Já, tvůj Bůh.

MŠE SVATÉ O VÁNOCÍCH A NA NOVÝ ROK 2004 - 2005

Půlnoční 24.prosince 11.00 PM

Boží Hod vánoční 25.prosince 10.30 AM

Svaté Rodiny (neděle) 26.prosince 10.30 AM

Nový rok (sobota) 1.ledna 10.30 AM

Mše svaté v prosinci 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Dec-04	Za zdravie a Božie požehnanie pre Karola Krupku	dcera Norika s Michelkom
02-Dec-04	Za zemřelého otce Františka Širokého	Libuše Králová
03-Dec-04	Za rodinu Krajčovu	Mirek Krajča
04-Dec-04	Za Marii a Aloise Horáčkovy	rodina Sedláčkova
05-Dec-04	Za zemřelou rodinu Tomečkovu	rodina Tomečkova
06-Dec-04	Za Mikuláše Pope, k jeho svátku za Boží požehnání	rodina Sedláčkova
08-Dec-04	Za Marii Sedláčkovou, na její svátek	rodina Sedláčkova
09-Dec-04	Za Rudy Minar	Jana Minar
11-Dec-04	Za Václava Sedláčka, k narozeninám za zdraví a Boží pomoc	rodina Sedláčkova
12-Dec-04	Za Františka Matfiaka	rodina Sikorjakova
13-Dec-04	Za zemřelé rodiče Mimi a Járu Kohouta	dcery Alena, Zuzana, Daniela
15-Dec-04	For living and deceased of Ceska Sin Karlin, Cleveland	Joe Kocab
16-Dec-04	Za Rudy Minar	Jana Minar
17-Dec-04	Za Marii Novosádovu	rodina Sedláčkova
18-Dec-04	Za rodinu Jaroslava Novosáda	rodina Sedláčkova
19-Dec-04	Za zemřelého manžela Vítězslava Hlavatého	Anna Hlavatá
24-Dec-04	Za zemřelé rodiče a prarodiče 11.00 PM	Dagmar Žalmanová
25-Dec-04	Za krajanskou rodinu	
26-Dec-04	Za Ladislava a Zdenku Hanzlíkovy	rodina Sedláčkova
27-Dec-04	Za celou rodinu z obou stran	Anna Benáčková

O modlitby za zemřelé mě požádali:

Vladimír M. Kabes, George Kratky, Růžena Bunžová, Anthony Neumann, Josef Urban, rodina Kudějova, Libuše Králová, Maria Špaček, Irene Mergl, Dagmar Žalman, Vlasta Seibert, Vladimír Brotánek, Miroslav Krajča, Miloš

Knorr, R. Šebesta, Imrich Koval, Zdenka Rinus, Anna Benáčková, Jaromír Lebeda, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Emília Kováčik, Marek Polášek, rodina Daňkova, rodina Krupkova, rodina Bláhova.

Myšlenky moudrých – O NADĚJI

Člověk se podobá žebrákovi, ale naděje jej činí bohatým. Friedrich Logau

Ctnost Naděje odpovídá na touhu po štěstí, kterou Bůh vložil do srdce člověka. Katechismus katolické církve

Naděje je sněním s otevřenýma očima. Aristoteles

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII

V minulém období přispěli:

Zita D. Lehm, Dana Sáblik, Lída Emmerich, B. & J. Kowalyk, J. & G. Hlavinka, František Vytykač D.D.S., Joe Kocab, W. & O. Jangl, Jarda Nehybka, Libby Hurdes, Milada Šťastná, manželé Bláhovi, manželé Kočicovi, Paul Kučera, Štefan Haizel, Jiřina Vobořilová.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci prosinci:

Karol Krupka 1. prosince, Ivana Parikrupa 6. prosince, Emília Kováčiková 6. prosince, Václav Sedláček 8. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčková 11. prosince, Zdenka Rossenberg 11. prosince, Catherine Munzar 21. prosince, Helena Hlinková 23. prosince, Frank Doskočil 24. prosince, Marie Daňková 26. prosince, Nikola Čížová 29. prosince, Josef Číž 31. prosince.